

2

ŠIANDIEN
Pirmadienis, lapkričio 22 d.
6.05 val.

Devlin namai
Dvidešimt pirmoji aveniu
Pietų Birmingamas

Laikydama rankose kavos puodelį, Kerė Devlin mintyse peržvelgė kelių artimiausių dienų darbus. Šiandien pirmadienis, ir šią savaitę, neskaitant darbo, ji norėjo nuveikti daugybę dalykų. Derinti asmeninį gyvenimą su detektyvės darbu Birmingamo policijos komisariato Specialiųjų tyrimų skyriuje kartais būdavo sunku. Net ir per šventes.

Policininkės gyvenimas.

Šios šventės, dar nė neprasidėjusios, jau atrodė kažkokios nesėkmingos. Jos duktė Torė šeštadienio rytą išskrido pas tėvą į Niujorką, kur praleis Padėkos dienos atostogas. Pirmą kartą Padėkos dieną Kerė ir Torė praleis atskirai. Skyrybos viską pakeitė, sujaukė jausmus, o ta emocinė sumaištis trunka gerokai per ilgai. Buvo malonu pagaliau planuoti savo gyvenimą be kovos

linijų braižymo. Kerė ir jos buvęs vyras kone visus metus stengėsi įsitvirtinti savo atskiro gyvenimo teritorijoje, bet juos siejo mylima dukra. Beveik taip pat svarbu buvo rasti kitą žmogų (o ne buvusį vyrą ir dukrą), su kuriuo Kerė galėtų pasidalinti savo slapčiausiais, giliausiais jausmais apie naujo gyvenimo pradžią. Nors ji labai myli savo šeimą, tačiau kartais taip norisi rasti su ja nesusijusį žmogų – juk galėtų pasidžiaugti gerais dalykais ir pasiguosti dėl blogų.

Tokį žmogų, kuris ją suprastų ir palaikytų.

Viršuje nutilo dušo garsas, ir ji nusišypsojo. Juokingiausia, kad ji beveik nesitikėjo, jog tai ir bus tas jos ieškotas žmogus, o dabar be jo neįsivaizdavo savo gyvenimo: nei asmeninio, nei profesinio. Kerė džiaugėsi, kad toks žmogus atsirado jos gyvenime ir kad buvo *čia* – su ja.

Praėjusi naktis nebuvo pirmoji, kuomet kolega detektyvas Lukas Falkas liko nakvoti jos namuose, bet tai buvo daugiau nei paprasta nakvynė. Kadangi Torė išvyko savaitei, jie nusprendė tą laiką paversti bandomuoju bendro gyvenimo laikotarpiu. Per pastarąjį pusmetį judviejų ryšys sustiprėjo gerokai greičiau, negu kuris nors tikėjosi, bet kol kas jie buvo linę darbe niekam neprasitarti apie savo santykius ne tarnybos metu. Šiaip ar taip, darbe jiedu – partneriai. Kai aukštesnioji valdžia sužinos apie jų tarpusavio santykius, darbiniai santykiai taip pat privalės keistis.

Kerė nesijautė pasirengusi tokiam karjeros pokyčiui. Lukas buvo puikus porininkas.

Ji vėl šyptelėjo. Vis dar atrodė keista kreiptis į jį vardu. Juk visai neseniai kreipdavosi į jį pavarde – Falkas.

Jie abu peržengė ribas nagrinėdami pirmą bendrą bylą – ribas, kurių nebuvo įmanoma išvengti. Nuo tada jie sugebėjo atskirti asmeninį gyvenimą nuo darbo. Vos tik atsidūrus nusikaltimo vietoje arba nagrinėjant bylos schemą savo kabineto lentoje, svarbus buvo tik darbas. Svarbiausia – tyrimas. Tačiau jei leitenantas Dontrelis Bruksas sužinotų apie stiprėjantį jų tarpusavio ryšį, jam viskas atrodytų kitaip.

Kada nors juk teks prisipažinti.

Kerė stebėjosi, kaip nepastebimai prabėgo laikas. Atrodė neįmanoma, kad vos prieš pusantrų metų Lukas Falkas buvo paskirtas naujuoju jos partneriu. Ji buvo įsitikinusi, kad nieko iš to neišeis. Jis buvo pernelyg netradicinis... Per daug pasipūtęs... *Visko* jame buvo per daug. Tačiau jis buvo velniškai geras detektyvas ir geriausias draugas, kokį tik teko turėti. Ne mažiau svarbu ir tai, kad jos dukra Luką dievino.

Kol kas jie nesvarstė, ar taip bus amžinai, bet susitarė dėl artimiausios ateities.

Ant stalviršio suvibravo jos mobilusis. Ji padėjo į šalį puodelį ir paėmė telefoną. Ekrane užsidedė žodis *Viršininkas*. Prieš atsiliępiant, Kerė apėmė keista nuojauta, ir ji susiraukė. Tiesioginio policijos viršininko skambučio nepavadinsi įprastu dalyku. Pirmiausia toptelėjo, kad leitenantas Bruksas pateko į avariją arba susirgo. Nors jie gana dažnai susibardavo, ji gerbė leitenantą ir žavėjosi juo.

– Detektyvė Devlin, – pasisveikindama ištarė ji, nors aišku, kad viršininkas tiksliai žinojo, kam paskambino. Ir nors Kerė neturėjo nė menkiausio supratimo, kodėl jis skambina, instinktyviai pajuto, kad šis skambutis tikrai pakeis jos dienos eigą. Taip pat ir Luko.

– Devlin. – Viršininkas sudvejojo, atsiduso. – Kad ir kokią bylą jūs su Falku dabar tiriate, atidėkite ją į šalį. Noriu, kad abu dirbtumėte su nauja žmogžudystės byla. Tiesą sakant, būčiau nieko prieš, jei būtumėte čia jau prieš valandą.

Čia? Kodėl viršininkas buvo nusikaltimo vietoje dar prieš atvykstant detektyvams?

Jis padiktavo namo adresą Šabli kelyje, Birminghamo Vain Ridžo bendruomenėje. Jo balsas buvo nenatūraliai įtemptas, gergždžiantis. Ji neprisiminė, kad kada nors būtų girdėjusi vyriausiąjį Birminghamo policininką tokį... prislėgtą, išsekusį. Galbūt ir viena, ir kita. Vėl apėmė negera nuojauta.

– Pranešiu detektyvui Falkui, – patikino jį Kerė, – ir iškart važiuojame, pone.

Pokalbis baigėsi be jokių aptarimų ar net reakcijos į jos atsakymą, jau nekalbant apie atsisveikinimą. Ji įsikišo telefoną į užpakalinę kelnių kišenę ir ėmė darinėti virtuvės spinteles, ieškodama termosinių puodelių. Radusi pripylė į juos kavos. Ji su Luku papusryčiaus vėliau.

Tuo metu į virtuvę įžengė ir pats vyras. Nors viršininko skambutis sukėlė nerimą, Kerė negalėjo sulaikyti šypsenos. Jis buvo apsirengęs nutrintais džinsais ir susagstomais medvilniniais marškiniais, kurie derėjo prie jo mėlynų akių. Ant kabliuko prie durų kabėjo tokia pat nutrinta odinė lakūno stiliaus striukė. Kai ją apsilvilks, klasikinei Falko išvaizdai nieko nebetrūks.

Rusvi pasišiaušę Luko Falko plaukai ir amžinai dulsvas smaragas, koks ankstų rytą nusiskutusiems vyrams paprastai tampa tik vėlyvą popietę, tikrai išskyrė jį iš kitų Birminghamo specialiųjų tyrimų skyriaus detektyvų. Tiesą sakant, jis buvo daug panašesnis į slaptą narkotikų skyriaus detektyvą – o ten anksčiau ir dirbo. Be to, jo laikysena ir kalbėsena taip pat krito į akis. Jis buvo įžūlus, nepagarbus, o labai dažnai dar ir velniškai pasipūtęs.

Ir ji ničnieko jame nekeistų.

Kerė pametė jam sportinio „Dodge Charger“ raktelius, paskui padavė vieną iš dviejų kavos puodelių.

– Labas rytas, partneri. Ataskaitą apie Atkinso bylą teks paibaigti vėliau.

Jis pakėlė antakį ir klausiamai suniūniavo:

– Tikrai?

– Tikrai. Mūsų laukia komandinis pasirodymas kartu su šefu nusikaltimo vietoje Vain Ridžo bendruomenėje. Nežinau jokių detalių, bet iš balso jis atrodė... – Kerė svarstė, kaip geriausiai apibūdinti tai, ką išgirdo viršininko balse. – Susikrimtęs.

Lukas kilstelėjo smakrą taip, kaip paprastai tą daro vyrai: tik ne norėdami pareikšti pritarimą, bet subtiliai parodyti, jog informacija aiški.

Jis siurbtelėjo kavos ir pranešė:

– Koks gi pirmadienio rytas be žmogžudystės?

Geriau nepasakysi.

Kerė čiupo savo puodelį ir pamėgino mintyse suskaičiuoti visus savaitės planus, kuriuos teks atidėti. Padėkos dienos vakarienė pas seserį irgi gali nueiti niekais.

Tik žmogžudystė gali viską nustumti į antrą planą.

Būtų namai

Šabli kelias

Birmingamas, 7.30 val.

Birmingamo Vain Ridžo bendruomenėje vyravo senesni, pigesni dviaukščiai namai, kurių daugelis buvo stebėtinai gerai prižiūrėti. Palyginti su dauguma miesto rajonų, šis buvo tylesnis, draugiškas augintiniams ir pėstiesiems. Nusikaltimų šiose apylinkėse pasitaikydavo retai. Nepaisant to, prie namo Šabli kelyje jau spietėsi įvairių tarnybų pareigūnai. Visą gatvės plotą priešais namą buvo užėmę gaisriniai automobiliai su iškeltomis kopėčiomis ir dvi policijos mašinos. Čia kilo gaisras, bet šiuo metu situacija atrodė sėkmingai kontroliuojama. Regis, ugnis nepažeidė namo stogo ir medinių dailylenčių virš mūrinės dalies. Kiemas už namo buvo tankiai apsodintas medžiais. Tikras stebuklas, kad ugnis nukritusiais lapais nenukeliavo iki tų medžių ir nekirto kaimyninių sklypų ribų.

Gatvę iš abiejų pusių stebėjo dar du policijos automobiliai, kad niekas nemėgintų važiuoti šia atkarpa. Lukas iškėlęs parodė policininko ženklelį uniformuotam pareigūnui, ir jie pravažiavo pro užtvarą. Namų kiemas buvo atitvertas geltona juosta, kuri reiškė, kad teritorija laikoma nusikaltimo vieta. Departamento nusikaltimo vietos padalinys jau buvo atvykęs, bet du teismo ekspertai vis dar trypčiojo prie mikroautobuso. Kerė nusprendė, kad tikriausiai ugniagesių komanda

dar neperdavė nusikaltimo vietos kontrolės arba ekspertams nebuvo saugu įžengti į pažymėtą teritoriją.

Lukas pravažiavo įvairių tarnybų automobilius ir sustojo prie kelkraščio. Jis išgėrė paskutinius kavos lašus, įstatė puodelį į laikiklį ant prietaisų skydelio ir susiruošė išlipti.

– Atrodo, kad visa šutvė jau čia.

Pro automobilio langą Kerė pastebėjo sūpynes kieme už namo ir pajuto, kaip paširdžiuose susivijo mazgas. Ji nenorėjo pripažinti sau, kad tai, kas nutiko namo viduje, galėjo pasiglemžti vieno ar daugiau vaikų gyvybes. Po šimts velnių. Išlipusi iš automobilio, Kerė įtraukė į plaučius šalto ryto oro, pilno aitrų dūmų ir suanglėjusios medienos tvaiko. Sukandusi dantis žengė link geltonos juostos, besiplaikstančios žvarbiame ore, koks įprastai nėra būdingas tokiam metų laikui.

Specialiųjų tyrimų skyrius dažniausiai imdavosi rezonansinių žmogžudysčių, kurios akivaizdžiai neišitekdavo įprastos jurisdikcijos plotmėse. Kadangi viršininkas nenurodė priežasties, kodėl jie su Luku buvo iškviešti, pakeliui į įvykio vietą ji pasidomėjo nurodytu adresu. Būstas buvo registruotas kažkokių Džanos ir Reimondo Skotų vardu. Reimondas Skotas anksčiau dirbo policijos departamento administracijos vadovo pavaduotoju. Pernai jis mirė nuo staigaus širdies smūgio. Jo našlė Džana turėjo savo vardu registruotą dar vieną būstą, tad Kerė neabejojo, kad šis namas buvo skirtas nuomai. Galbūt ryšys tarp šio būsto ir velionio administracijos vadovo pavaduotojo ir yra ta priežastis, kodėl į nusikaltimo vietą buvo iškvieštas Specialiųjų tyrimų skyrius, nors tai ir neatrodė labai tikėtina. Lukas sutiko su jos pamąstymais.

Šiaip ar taip, jie greitai sužinos.

– Tas, kas sukėlė gaisrą, – tarė Kerė, lįsdama po nusikaltimo vietą žyminčia juosta, – turėjo palikti aiškų ženklą, kad tai nebuvo nelaimingas atsitikimas.

– Kol kas per anksti sakyti, kad taip nėra, – pritarė Lukas, sekdamas jai įkandin.

Kilus gaisrui name ar kitokiame statinyje, pirmųjų į įvykio vietą atvykusių tarnybų laukia svarbiausia užduotis – nustatyti, ar viduje yra žmonių, juos išgabenti, tuo pat metu stengiantis suvaldyti ugnį. Aukos ir kūnai būdavo išvežami kaip įmanoma greičiau, tačiau gaisro priežasties tyrimas dažniausiai būdavo pradamas tik užgesinus liepsnas ir pripažinus, kad pastatas ar jo likučiai yra saugūs ir galima tęsti tyrimą viduje. Kerė negalėjo tiksliai pasakyti, kada kilo gaisras, bet buvo akivaizdu, jog aukos jau išgabentos, mat prie namo nesimatė greitosios pagalbos automobilių, pasirengusių išvežti sužeistuosius, ir nė ženklo Džefersono apygardos medicininės ekspertizės personalo arba negyvus kūnus pervežančio transporto.

Kai gaisras kildavo naktį, viduje buvę žmonės retai išlikdavo gyvi.

– Žiūrėk, ten šefas, – tarė Lukas, ir ji tarsi atsipeikėjo.

Kerė nusekė akimis Luko žvilgsnį ir pamatė viršininką, kuris, sprendžiant iš pašnekovo uniformos, kalbėjosi su vienu iš ugniagesių. Pastebėjęs juos ateinančius, viršininkas pasitraukė nuo pareigūno ir nuskubėjo jų pasitikti. Jo veidas atrodė kažkoks įdubęs, išraiška niūri. Akivaizdu, kad su šiuo įvykiu jį siejo ne tik profesinis, bet ir stiprus asmeninis ryšys.

Policijos viršininkas Patrikas Diubosas buvo bebaigiąs šeštą dešimtį, pražilęs nuo pragariško darbo, juk jam teko daugybę kartų rizikuoti, bet užsitarnavęs didžiulę kolegų pagarbą. Aukštas ir sportiškas, jis tikrai išsiskyrė iš kitų savo laikysena. Per daugelį metų Kerė išmoko niekada neabejoti šio vyro sąžiningumu, net jei tam tikri rezonansinės bylos aspektai ją verstų galvoti priešingai. Nors per dešimt metų, praleistų vyriausiojo Birmingamo policininko poste, jis iš detektyvo pavirto politiku, tačiau gebėjimas perprasti žmones ir situacijas nė kiek nesumenko.

– Detektyvai, – jis linktelėjo Kerei, paskui Lukui, o tada kreipėsi į ją: – Kalbėjaisi su leitenantu Bruksu, jis žino, kad

judu tirsite šią bylą. Bruksas pasakė, kad jūsų grafikas dabar laisvesnis.

Jiedu dar neparašė apibendrinančių pastaruoju metu tirtos bylos išvadų, o vos po septyniasdešimt dviejų valandų prasi-dės Padėkos diena. Bet kam tai rūpi? Nei žmogžudystė, nei jos tyrimas nelaukia švenčių arba idealiai sutvarkytų dokumentų. Kadangi jie ką tik baigė tirti bylą, pagal įprastą tvarką dabar turėtų atsidurti eilės gale, bet viršininkas galėjo ir nesilaikyti protokolo. Priklausomai nuo to, kaip klostysis šis tyrimas, kiti detektyvai arba pavydės, arba dėkos likimui. Paprastai būdavo antrasis variantas.

– Taip, pone, – patvirtino Kerė.

Diubosas atsikūęs dirstelėjo į apdegusį namą, ir niūrios raukšlės aplink jo burną ir akis susimetė dar giliau.

– Šis namas priklauso mano bičiulei. Kai tapau detektyvu, jos vyras buvo mano pirmasis partneris. Daug visko patyrėme kar-tu, – lūpose švystelėjo vos įžiūrima šypsena. – Pakvietė mane būti krikštatėviu, kai gimė jų pirmas ir vienintelis vaikas, dukra Alison, – ties paskutiniu žodžiu jo balsas sudrebėjo.

Tada Kerė suprato.

– Ar čia Alison namai?

Viršininkas linktelėjo.

– Jai ir jos penkerių metų dukrytei Lėjai nepavyko ištrūkti iš gaisro. Jas rado lovoje. – Jis giliai atsiduso. – Jos vyras ligoninėje. Šiuo metu jį saugo pareigūnai.

Išgirdusi šią naujieną, Kerė pajuto, tarsi jai paširdžiuose kažkas įtrūko. Nesvarbu, kiek žmogžudysčių bylų ji ištyrė, bet tirti vaikų nužudymus visada buvo sunkiausia. *Visada.*

– Ar ugniagesių komandos viršininkas rado įkalčių, kurie liudytų padegimą? – paklausė Lukas.

Diubosas dar kartą įsmeigė akis į namą.

– Visi mano, kad buvo panaudotas katalizatorius, bet kol kas nieko daugiau nežinome. Remiantis kaimyno parodymais, – tęsė jis, – gaisras kilo vidurnaktį. Tas kaimynas, Filėjas Krendalas,

kaip tik ėjo gulti ir pastebėjo liepsnas pirmo aukšto lange. Jis paskambino 911, o tada nubėgo pažiūrėti, ar gali kuo nors padėti. Alison vyras Loganas... – jis dar kartą giliai atsiduso, – rastas gulintis kniūbsčias priekiniame kieme. Krendalas sakė, kad jis atrodė nesąmoningas. Kai Krendalas jį atgaivino, šis nulėkė į namą šaukdamas žmonos ir dukters vardus. Ugniagesiai jį išgelbėjo ir nuvežė į ligoninę. – Diubosas akimirka nutilo, mėgindamas sutramdyti virpantį balsą. – Šiuo metu mes nežinome, kodėl jis buvo lauke, kai atbėgo kaimynas.

– Jis išvis neįstengė nieko pasakyti? – paklausė Kerė.

Diubosas papurtė galvą.

– Jį rado name be sąmonės, o kai paskutinį kartą teiravausi, dar nebuvo jos atgavęs. Pasiunčiau pareigūnus apklausti kitų kaimynų. Tikiuosi, kad kas nors bus ką nors girdėję arba matę. O jei nusišypsos laimė, galbūt vienas ar daugiau jų turi stebėjimo kameras ar bent jau vaizdo skambutį prie durų.

Lukas žvilgtelėjo į Kerę, tada į viršininką.

– Ar žinote kokią nors priežastį, kodėl ši šeima galėjo tapti taikiniu? O gal tarp vyro ir žmonos buvo kokių nesutarimų?

– Būtas anksčiau dirbo policininku. – Diubosas pasitrynė ranka žandikaulį. – Keletą metų jis dirbo narkotikų skyriuje, priedangoje, kol nusprendė, kad toks gyvenimas – ne jam. Maždaug prieš dešimt mėnesių pasitraukė iš to skyriaus.

– Ar nuo tada kur nors dirbo? – paklausė Kerė. Jiems reikėtų apklausti visus jam artimus asmenis – kuo greičiau, tuo geriau.

Viršininkas papurtė galvą.

– Nebent ką nors būtų susiradęs per praėjusią savaitę.

– Būtas, – pakartotojė Lukas. – Loganas Būtas?

– Teisingai, – patvirtino viršininkas. – Loganas Būtas, trisdešimties su viršum.

Kerė dirstelėjo į savo partnerį. Didžiąją ankstyvosios karjeros teisėsaugoje dalį Lukas praleido dirbdamas itin slaptą darbą narkotikų skyriuje.

– Tu jį pažįsti?

Atsakydamas Kerei, Lukas linktelėjo.

– Pažinojau trumpai. Prieš kelerius metus. Buvome paskirti į skirtingas operacijas, bet kurį laiką mums abiem vadovavo tas pats leitenantas.

– Tuomet tikriausiai žinote, kad jis šiek tiek karštakošis. – Viršininkas prisimerkė. – Prieš jam išeinant iš departamento, jie su Alison nusprendė gyventi atskirai, bet tada Lėja susirgo, ir jie vėl susiėjo. Kaip suprantu, nuo tada reikalai pašlijo.

– Alison jums pasipasakodavo apie tokius dalykus? – nustebė Kerė.

Ar jis taip rimtai paisė krikštatėvio pareigų? Gal net labiau negu anksčiau, juk tos moters tėvas mirė tik pernai. O gal kas nors kitas jam papasakojo tokias smulkmenas? Buvo gyvybiškai svarbi kiekviena informacijos detalė – net ir iš policijos viršininko lūpų.

– Jos motina Džana, – paaiškino Diubosas. – Mes esame seni draugai. Ji bičiuliaujasi ir su mano žmona. Džanai jos žento elgesys pastaruosius keletą mėnesių kelė nemenką susirūpinimą. Alison yra – buvo – jos vienintelis vaikas. Džana yra... – Jis trumpam nususuko. – Sugniuždyta.

Kerė labai gerai suprato, ką reiškia netektis. Vos prieš pusantų metų ji neteko dukterėčios. Vien ją prisiminus apimdavo širdgėla. Ji negalėjo nė įsivaizduoti, ką reiškia netekti vaiko.

– Ar ponija Skot ką nors žino apie Būto draugus? Ką nors, kas galėtų papasakoti apie jo ir žmonos santykius?

– Neturiu supratimo, bet pasirūpinsiu, kad kuo greičiau susitiktumėte su Džana. Turbūt Alison jai apie tai pasipasakodavo.

– Kuo greičiau galėsime su ja pasikalbėti, tuo geriau, – Kerė pabrėžė tai, ką, akivaizdu, viršininkas ir taip suprato. Bet šią akimirka jis buvo susikrimtęs, galbūt nemastė taip aiškiai, kaip reikėtų. Asmeninės sąsajos su byla dažnai iškreipdavo perspektyvą. *Viską žinau, viską mačiau.*

– Aš jai paskambinsiu, – Diubosas akimirką įdėmiai žvelgė į namą. – Ji norėjo vykti į ligoninę ir ten budėti, kol Būtas atgaus sąmonę, bet paraginau važiuoti namo ir laukti mano skambučio. Ligoninėje jai nėra ką veikti, ten budi Būto motina Rebeka.

– Galbūt ponija Skot ir ponija Būt nesutaria? – Lukas gūžtelėjo pečiais. – Visaip juk būna.

Jei taip, vadinasi, kažkoks senas ginčas galėtų tapti motyvu. Kadangi viena iš aukų buvo anūkė, Kerei neatrodė, kad pirmiausia reikėtų įtarti abi močiutes. Vis dėlto teks iširti ir tokį variantą.

Diubosas akimirką padvejojo, o tada linktelėjo.

– Alison nebendravo su savo anyta. Kiek žinau, ji apskritai neleido dukrai būti šalia tos moters. Džana įsitikinusi, kad Būtas kartais slapta nusiveždavo mergaitę pasimatyti su jo motina, – Diubosas papurtė galvą. – Kad ir kas ten nutiko, Alison niekada apie tai nepasakojo. Džana nelabai pritarė tokiam sprendimui, bet, aišku, gerbė savo dukters sprendimus.

Kerei šie žodžiai nuskambėjo kaip ženklas, bet jei iš Džanos Skot ir pavyktų išgauti kokios nors informacijos, ji mažų mažiausiai būtų neobjektyvi arba neišsami.

– Viršininke, – prabilo Kerė, vėl atkreipdama jo dėmesį į save. – Jūs minėjote, kad mergaitė sirgo.

Jis linktelėjo.

– Leukemija.

Po šimts perkūnų. Kerė galėjo tik įsivaizduoti, kaip kamavosi tėvai, sužinoję tokią šurpią diagnozę.

– Reikėtų apsidairyti aplink, o tada pasikalbėti su tuo kaimynu, ponu Krendalu. Galime susitikti su ponija Skot, kada tik jai patogiu. Reikės apklausti ir poniją Būt. Galime pamėginti pakalbėti su ja ligoninėje, kai užsuksime pasiteirauti dėl Būto būklės.

– Paskambinsiu. – Viršinininkas suraukė kaktą, įkišo ranką į kišenę ir, ištraukęs mobilųjį telefoną, patikrino ekraną. – Sužinokite viską, – paliepė jis.

Kerė ir Lukas patraukė prie namo, apėjo jį iš šiaurinės pusės ir pasuko į galinį kiemą. Kerės žvilgsnis dar kartą nukrypo į

sūpynes, ir ji pajuto, kad tas įtrūkis paširdžiuose dar padidėjo. Penkerių metų. Vien nuo tos minties jai pasidarė bloga. Ji negalėjo suvokti, ką dabar išgyvena Džana Skot – močiutė. Ji vienu metu neteko ir vienintelio vaiko, ir vienintelės anūkės. Loganas Būtas ir jo motina, be abejo, jautėsi taip pat visiškai sugniuždyti.

Sielvartaujantis tėvas ir močiutės tikrai vilsis, kad Kerė su Luku ras atsakymus, kurie paaiškintų, kodėl įvyko ši tragedija.

Tie atsakymai ne visada būna aiškūs, tačiau visada būna istorija. Kad ir kaip būtų, mirusiųjų nebeprickelsi. Gal net nepavyks įvykdyti teisingumo. Sėkmės atveju bent jau padėtų užbaigti bylą.

Kerė nužvelgė galinį kiemą, kuris niekuo nesiskyrė nuo kitų kvartalo kiemų. Namas atrodė toks ramus. Jei ne dūmų tvaikas ir suvažiavę pareigūnų automobiliai, niekada neįtartum, kad čia nutiko tokia tragedija.

Žuvo du žmonės.

Ne tik artimieji, bet ir jų viršininkas tikėjosi, kad Kerei ir Lukui pavyks rasti įrodymus, padėsiančius išaiškinti dėl tų žūčių atsakingus asmenis.

Tikrai jokio spaudimo.